

Ukázka č. 1 How to Pray - A Guide for Young Explorers (Pete Greig)

Po celém světě se lidé různých náboženství modlí.

Každý rok se na Velikonoce modlí modlitbu Páně dvě miliardy lidí (to je více než čtvrtina všech lidí na světě). A lidé se modlili v každé době.

Dokonce existují více než 35 000 let staré jeskynní malby, které měly zřejmě vyjadřovat modlitbu.

V Turecku se nacházejí ruiny, které lidé považují za pozůstatky chrámu postaveného o 6 000 let dříve než Stonehenge. A i ten sloužil jako místo k modlitbě někdy v době 3 000 let před Kristem.

V dnešní době se lidé modlí čím dál víc. Na začátku pandemie Covid-19 v roce 2020 ukázala Google data, že lidé si vyhledávali slovo „modlitba“ více než kdy předtím. Podle průzkumu od společnosti Tearfund se jen ve Velké Británii začalo modlit více než tři miliony lidí.

Proč se vlastně modlit?

Modlitba je pro nás něco přirozeného, něco, k čemu jsme byli stvořeni. Výzkumy ukazují, že i lidé, kteří nevěří, že Bůh existuje, ho stejně prosí o pomoc.

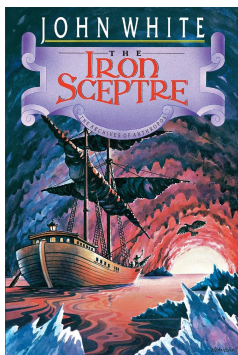
Čtyři nejlepší slova pro modlitbu jsou *prosím, díky, wow a pomoz mi*.

Díky jsem řekl Bohu, když jsem poprvé držel v náruči své děti. *Pomoz mi* jsem mu řekl, když jsem měl práce až nad hlavu a nevěděl si rady. *Prosím, uzdrav ji* zněla má modlitba, když byla má manželka velmi nemocná a ležela v nemocnici. A *wow* jsem řekl ve chvále tu noc, co jsem viděl nádhernou polární zář!

*Můžeme se modlit úplně za cokoli.
Bůh se totiž zajímá jak o velké věci
jako uzdravení a pokoj, tak o maličkosti,
jako třeba to, jak se zrovna
cítíme, nebo co nám dělá starosti.*

*Modlitba je jako trávit čas
s tím nejslavnějším a nejmocnějším
člověkem, který kdy žil.*

Když mi bylo šest let, moji rodiče se rozvedli. Nepamatuji si, že bych v té době cítil smutek nebo byl na někoho našťvaný, ale pamatuji si, že jsem tatínka vídal čím dál tím méně. Během dospívání mě to ovlivňovalo více, než jsem si uvědomoval, hlavně když jsem slyšel lidi mluvit o Bohu jako o „Otcí“. Pro mě byl „Otec“ někdo vzdálený, někdo, na koho se nemůžu spolehnout - nerozuměl jsem tomu, co to znamená když Otec někoho miluje. A po mnoho dalších let jsem si myslel, že takový musí být i Bůh Otec - vzdálený, nespolehlivý, lhostejný. Když mi bylo osmnáct let, byl jsem v kostele a zpíval jsem chválu o „Bohu Otcí“, i když jsem slovům chvály nevěnoval moc pozornosti. K mému velkému překvapení ke mně Bůh promluvil a to, co mi pošeptal, změnilo můj život... „Phile, já jsem jiný otec, než jakého znáš. Nikdy tě neopustím a nikdy tě nezklam. Vždycky tě budu milovat.“
Phil (pracovník s dětmi)

Ukázka č. 2 Železné žezlo (John White)

27. Ten, komu je odpuštěno

Točité schodiště se zužovalo. Nebylo teď širší než schody do sklepa; takže výprava musela pokračovat v řadě za sebou. Většina z nich se cítila trochu malátně. Nebylo tu žádné zábradlí, které by je ochránilo před pádem z naprosto smrtelné výšky asi míli nad zemí. Naštěstí jim červené šero bránilo ve výhledu na to, co leželo pod nimi. Dokonce jejich žaludek se čas od času svíral obavami z prázdnoty pod nimi.

Zdálo se podivné sednout si a odpočívat jeden nad druhým. V tuto chvíli byl už Wesley v čele výpravy. Kurt seděl hned pod ním, potom Tiqah a Kaas. Inklet to uzavíral. Wesley zavolal na královnu, která seděla pod Kaasem a nad Lízou a Mary, které obě hladily mývaly. “Vaše výsost je stále schopna pokračovat?”

Syneidesis se usmála. “Mám na výběr? Moje končetiny jsou jako ze žele, ale nepochybuji, že mě ještě kousek poponesou. Věřím, můj pane Wesley, že už musíme být téměř pod královstvím Temnoty.”

“Opravdu?” Líza zněla nadšeně. “Jak to můžete vědět?”

“Cítím to ve svých kostech! A znám Gaala. Může nás nechat pokračovat, dokud téměř nepadneme. A já jsem právě dosáhla svého “téměř!”

“Já také, vaše výsosti,” vydechla Mary.

Konverzace ustala. Několik minut seděli v tichosti, unaveni, ale povzbuzeni přesvědčením, které všichni sdíleli – jejich výstup už se musí blížit ke konci.

Bez jakéhokoliv varování bylo ticho roztříštěno kokrháním kohouta někde nad nimi. Byl to hlasitý, pronikavý, bodavý a děsivý zvuk, který se odrážel v prázdnosti rudého neznáma okolo nich. Kurt nebyl jediný, kdo nadskočil, ale nadskočil nejvíc a jeho nohy se začaly třást. Mechanicky se na ně postavil. Jeho nohy, jak to Syneidesis trefně vystihla, byly jako ze žele – třesoucí se sloupy ze žele. Opatrně se protáhl přes Wesleyho a snažil se vyhnout bratrovým očím. Měl zvláštní pocit, že tohle všechno se už někdy stalo. Začalo mu to připadat jako ve snu, ve snu, kde neměl žádnou moc cokoliv změnit. Jeho nohy se pohybovaly samy, jako kdyby byl jenom pasažér uvnitř sám sebe, ale řídil ho někdo jiný. Stoupal pomalu po úzkých schodech, tasil meč Geburah, stejně jako ve snu. Chtěl zavolat na Wesleyho, aby ho následoval, jak slíbil, ale z jeho otevřených úst nevyšlo ani slovo a on se neodvažoval otočit. Schodiště nad ním mizelo v rudém oparu. Po kohoutovi nebylo ani stopy.

Potom ho uviděl – obrovský černý stín vynořující se z mlhy nad ním. Byl několikrát širší než schody. Zastavil se, a bolestivě si uvědomoval, jak jsou schody úzké a jak nekonečný pád by ho čekal na obou stranách. Stín dal průchod druhému skřehotavému zakokrhání a Kurt zalapal po dechu, jako kdyby na něj někdo chrstnul ledovou vodu. Dokonce i meč, problikávající modrým světlem, se žalostně chvěl v jeho ruce. Pomalu pokládal jednu nohu před druhou a pohyboval se směrem ke stínu, cítil, že přišel jeho konec, a že není cesty zpět.

Kohoutův tvar se vyostřil a černota se proměnila v lesklou měděnou a zelenou. Zpod ohnivého hřebínku se na něj upřelo jedno zlomyslné černé oko. Strachem se mu zatajil dech, byl udiven velkolepostí stvoření a jeho hrdým, nafouknutým hrudníkem a pohrdavým pohozením hlavy. Jeho výstup se zpomalil. Cesta vytesaná ve skále vedla nahoru do království Temnoty. Ale aby se tam dostal, musel se nejdřív vypořádat s kohoutem.

“Neopustíš Poseidonovo království touhle cestou, človíčku,” zakokrhal kohout. “Řekni, komu sloužíš!”

Kurt stál nehybně. Ke svému překvapení zjistil, že se mu vrátil hlas. “Jsem následovník Gaala.”

Kohout znovu hlasitě zakokrhal. “Následovník Gaala? Následuješ ho jen proto, že jsi neuspěl ve své zkažené touze stát se kouzelníkem. Ve svém srdci jsi stále následovníkem Šagy!”

Takže ten kohout o něm všechno věděl! Jakou měl naději na únik? Byl falešný. V hloubi svého srdce to věděl. V zasmušilém zoufalství namířil meč na kohouta a s ubohým výkřikem nejistě vyběhl proti němu. Sledoval ho, dokud nebyl dvanáct schodů pod ním, a potom kohoutův krk vystřelil dopředu, roztáhl svá křídla a vyběhl proti němu.

Kurt vykřikl, zavřel oči a zakryl si tvář svou levou paží. Jeho noční můra se opakovala znovu dokola, jenomže tentokrát byl vzhůru. Slyšel, jak Wesley něco opakovaně křičí, ale byl příliš vyděšen, než aby poslouchal. Hrozivý zobák se chystal udeřit. Čekal, že ho každou chvíli udeří křídla a srazí ho ze schodiště do prázdna. Ale to se nestalo. Wesley nepřestával křičet,

a on teď slyšel jeho slova, "...ten, komu Gaal odpustí je skutečně odpuštěno, a nechť udeří svého nepřítele mečem Geburah!"

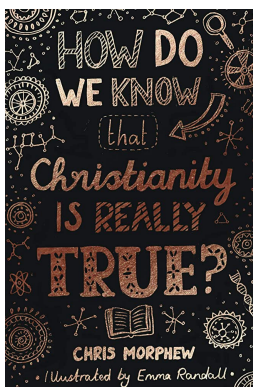
Očekávané rány nedopadly. Spustil svou paži a otevřel oči. K jeho překvapení byl kohout daleko na schodišti, pořád čelem k němu, pořád nafoukaný a hrdý ve svých blýskavých barvách. Uchopil meč pevněji.

"Následovník Gaala?" vykřiklo stvoření posměvačně.

"Myslíš si, že Gaal může odpustit urážlivé poznámky o matce tvé sestřenice Mary, kterou jsi nikdy nepoznal? Nebo že jsi dal Mary jasně najevo, že není ve Winnipegu vítaná?"

Ještě jednou se zuřivostí Kurt pozvedl svůj meč. Tentokrát se hnal ke kohoutovi, nestaral se o to, co by se mohlo stát, tedy alespoň na vteřinu či dvě. Ale když k němu dlouhý krk znovu vystřelil, křídla se roztáhla a vychrtlé nožky vyběhly, hrůza ho ochromila nanovo. Jeho oči byly doširoka otevřené a viděly hubené nožky, jak se k němu ženou, a na okamžik se kruté ostruhy řítily dolů k němu. Podruhé si zakryl tvář.

"Ten, komu Gaal odpustí, ..." ta slova zabušila v jeho uších, " ... nechť udeří svého nepřítele mečem Geburah." (zkráceno)

Ukázka č. 3

How Do We Know that Christianity Is Really True

(Chris Morphew)

Dvě nejdůležitější otázky

Miliony lidí na celém světě dnes opírají svůj život o tvrzení z antických dějin. Když se nad tím zamyslíš, je docela těžké tomu uvěřit.

Říkají, že zhruba před dvěma tisíci lety byl muž jménem Ježíš Nazaretský zatčen a odsouzen k smrti. Vyveklí ho z izraelského města Jeruzalém a přibili na kříž. Ježíš zemřel a byl pohřben.

Tomu bychom možná ještě uvěřili. Každý přece jednoho dne zemře.

Zato další část příběhu může znít směšně. Tyto milióny lidí jsou přesvědčeny, že se Ježíš pár dní po svém pohřbu vrátil k životu. Věří, že o několik týdnů později se jako živý vrátil do nebe a žije dodnes.

Na druhou stranu je dnes na celém světě mnoho dalších lidí, kteří považují myšlenku, že člověk může vstát z mrtvých, za naprosto nesmyslnou.

Někteří z nich si myslí, že Ježíš vůbec neexistoval. Podle mínění dalších pravděpodobně žil, ale byl to jen obyčejný člověk, který mluvil hezky o lásce k druhým – obyčejný člověk, který zemřel a potom *zůstal* mrtvý.

Tak kdo má pravdu? Vrátil se Ježíš k životu nebo ne?

*****

Ptám se proto, že jsem přesvědčen, že zodpovězením této otázky nejspolehlivěji zjistíme, zda stojí za to brát křesťanství vážně.

Ale nejprve by mě zajímalo, jak se ti tato kniha dostala do ruky.

Možná, že tvoje rodina si myslí, že Ježíš je úžasný, a tys s tím zatím víceméně souhlasil. Ale teď se sám sebe začínáš ptát, jestli opravdu můžeš věřit tomu, že je křesťanství pravdivé.

Nebo ses možná ty sám rozhodl následovat Ježíše, ale tví přátelé a rodina si myslí, že je to jen pohádka, a ty se začínáš obávat, že by mohli mít pravdu. Možná praktikují úplně jiné náboženství a ty teď nevíš, čemu věřit.

Nebo si sám myslíš, že příběh o Ježíši je pohádka. Někdo ti dal tuto knihu, protože se tě snaží přesvědčit, že Ježíš stojí za to, abys ho přece jen bral vážně.

Nebo jsi možná někde uprostřed. Možná máš neurčité tušení, že by Ježíš mohl být takový, jak o něm mluví Bible, ale chceš vědět, jestli je pro to nějaký spolehlivý důkaz.

Ať už se k tobě tato kniha dostala jakkoliv, jsem moc rád, že tu jsi. Ukazuje se totiž, že existuje opravdu spolehlivý důkaz, že je křesťanství pravdivé – a jak jsem řekl, to vše vede k jedné otázce:

Opravdu se Ježíš vrátil k životu?

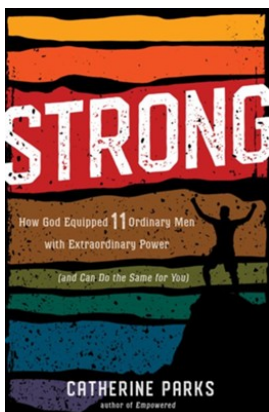
Jsem přesvědčen, že toto je druhá nejdůležitější otázka, kterou kdo může kdy položit.

(A neboj, než knihu dočteš, dostaneme se i k té nejdůležitější.)

*****

Proč tolik záleží na tom, jestli Ježíš vstal z mrtvých?

Protože svět je plný velkých učitelů a vůdců, kteří říkají: „Toto je ta cesta, na které najdeš Boha“ nebo „Toto je pravda o světě“ nebo „Takový život jsi přece vždycky chtěl“. Ježíš však říká něco úplně jiného. Ježíš neřekl: „Toto je cesta“, nebo „Toto je pravda“, nebo „Toto je život“.

Ukázka č. 4 Strong (Catherine Parks)

Toto si přečtete jako první

Jsem moc ráda, že se vám dostala do rukou tato kniha! Příběhy těchto mužů mě provázely delší dobu a je mi ctí, že se o ně mohu podělit i s vámi. Ale ještě než začneme, ráda bych vám sdělila, proč se tato kniha nazývá *Silní*.

Když se řekne slovo *silný*, může se nám vybavit mnoho různých věcí. Možná si představíte fotbalistu, který střelí gól z půlky hřiště, nebo olympionika zvedajícího obrovské činky. Možná si představíte superhrdinu. Nebo možná někoho, kdo používá sílu svého intelektu a dokáže přelstít soupeře v dovednostech a strategii. Někdy označujeme za silné takové lidi, kteří utrpí zranění a ani nemuknou. V této knize se ale dozvíte něco o jiné síle.

Podívejte se, co o síle napsal Pavel v dopise Kolosanům, když lidem říkal, za co se modlí:

Proto i my, ode dne, kdy jsme to uslyšeli, nepřestáváme za vás v modlitbách prosit, abyste plně, se vši moudrostí a duchovním pochopením poznali jeho vůli. Tak budete svým životem dělat Pánu čest a stále se mu líbit, ve všem poneseíte ovoce dobrých skutků, budete růst v poznání Boha, a z moci jeho božské slávy nabudete síly k trpělivosti a radostné vytrvalosti; a budete děkovat Otci, který vás připravil k účasti na dědictví svatých ve světle." Koloským 1:9-12

Podívejte se se mnou na několik věcí:

Za prvé, kdo nám dává sílu? Bůh.

Čím? Veškerou mocí.

Jak? Podle své slavné moci.

Proč? Abychom vytrvali a byli trpěliví.

To je jiný pohled na sílu; tato se neukrývá ve velkých svalech ani atletických schopnostech. Není tu nic o tom, že bychom měli vyhrávat zápasy nebo nikdy neplakat. Síla, o které je zde řeč, přichází zvenčí - od Boha. A nezískáváme ji proto, abychom mohli vyhrávat zápasy nebo se předvádět; tato síla nám pomáhá dělat věci, které pro nás Bůh naplánoval, vytrvat a být trpěliví, i když je to těžké. Smyslem našeho života není dokázat, jak jsme silní, ale ukázat Jeho sílu.

Tato kniha vypráví příběhy jedenácti mužů, kteří dostávali sílu od Boha. Jackie Robinson se každou noc modlil za sílu, aby vydržel pronásledování. George Müller se modlil o sílu důvěřovat, že Bůh poskytne to, co potřebuje, aby mohl nakrmit tisíce sirotků. Bratr Andrew se modlil za sílu pro odvahu, když převážel Bible do zemí, kde byly zakázány. Každý z těchto mužů věděl, že jeho vlastní síly nikdy nebudou stačit; všichni potřebovali Boží moc.

Možná je lákavé číst tyto příběhy a myslet si: *Nikdy nedokážu nic z toho, co zvládli tito muži.* Ale to je právě ta skvělá zpráva. Když Pavel pod vedením Ducha svatého psal tato slova křesťanům v Kolosách, nepsal "superkřesťanům", kteří byli slavní a dělali neuvěřitelné věci. Psal tato slova obyčejným lidem, jako jste vy nebo já - lidem, kteří se svým každodenním životem snaží vzdávat chválu Bohu.

A co je další povzbuzující věc? Každý z mužů v této knize se také považoval za normálního. Tito muži se jednoho rána neprobudili s myšlenkou: *Jednou budou lidé psát knihy o tom, jak jsem úžasný.* Ne, každý den se probudili a prosili za sílu, aby ten den poslouchali a následovali Krista. Bůh je vedl na každém kroku cesty, stejně jako vede vás.

Takže až budete číst o Williamu Careym, Elce z Wai Wai, Georgi Lieleovi a všech ostatních mužích, kteří jsou zde uvedeni, pamatujte, že stejný Bůh, který je posiloval, může posilovat i vás. Pokud jste uvěřili Kristu jako svému Spasiteli a víte, že zemřel, aby zaplatil cenu za váš hřích, vstal z mrtvých a zvítězil tak nad smrtí, a pokud jste Mu odevzdali svůj život, pak je Duch svatý ve vás. Dává vám svou moc a posiluje vás ve věcech, které máte dnes vykonat. A On vás posílí i pro zítřek a další a další den.

Doufám, že až budete číst o těchto mužích, jejich příběhy vás povzbudí a najdete v nich inspiraci. Ale ještě více doufám, že vás povzbudí Bůh těch, kdo je prožívali. Doufám, že vás četba o Jeho věrnosti v životech těchto mužů povzbudí a že si uvědomíte, že takto věrně působí i ve vašem životě. A doufám, že vás to přiměje, abyste Ho více poznávali čtením Jeho Slova, Bible, a trávili čas rozhovory s Ním na modlitbách.

Tuto knihu jsem napsala, protože jsem chtěla, aby se o těchto mužích dozvěděl můj syn Micah a moji synovci Wolfie, Rafa, Emory, Sullivan a Leo. Ještě víc mi ale záleželo na tom, abyste vy všichni pochopili, že Bůh má pro váš život plán přesně v té situaci, ve které právě jste, a že vás bude posilovat, abyste své poslání každý den naplňovali.

Pavlova slova k jiné církvi jsou i mými slovy k vám: "Jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista" (Filipským 1,6).

Bůh je věrný - bude vás posilovat a pomáhat vám, stejně jako to učinil u těchto jedenácti mužů!